

Waarom wordt de schrijver van de Brief aan de Hebreëen niet vermeld?

In de Brief aan de Hebreëen wordt de Heer Jezus voorgesteld als Degene Die boven alles en iedereen verheven is. Het is een Brief die zeker niet altijd in alles gemakkelijk te begrijpen is. Maar het is een Bijbelboek dat in staat is onze harten te vervullen met de grootheid en de kostbaarheid van de Heer Jezus.

En dat is één van de redenen waarom wij hier niet eerst een algemene aanhef en een vermelding van de schrijver vinden, maar dat er direct met het spreken van God en in feite met de heerlijkheid van de Heer Jezus wordt begonnen. Dat wil echter niet zeggen dat het onduidelijk zou zijn wie de schrijver is. De Schrift zelf is heel duidelijk daarin en dat is toch immers ons uitgangspunt. Wij willen graag de Schrift laten spreken en de Schrift in al haar gezag handhaven.

Deze Brief is *gericht aan gelovige Joden* die de Heer Jezus hadden aangenomen. Het eerste vers geeft al aan dat God destijds tot de vaders gesproken had. De uitdrukking 'de vaders' vinden we altijd in verband met het volk Israël.

Tallose keren is er in deze Brief sprake van het volk. Bijvoorbeeld dat de Heer Jezus voor de zonden van het volk geleden heeft. En zo lezen wij allerlei uitdrukkingen, die duidelijk maken dat het hier gaat om gelovigen uit het volk Israël, die geloofden in de Heer Jezus.

We weten dat de apostel Petrus zijn eerste en tweede Brief ook aan gelovige Joden geschreven heeft, wat speciaal tot de dienst van Petrus (als 'de apostel van de besnijdenis') behoorde. Hij schrijft in 2 Petrus 3:15,16 het volgende: 'En acht de lankmoedigheid van onze Heer voor behoudenis, zoals ook onze geliefde broeder Paulus, naar de hem gegeven wijsheid u heeft geschreven; evenals ook in alle brieven, waarin hij over deze dingen spreekt, waarvan sommige moeilijk te verstaan zijn, die de onwetenden en onstandvastigen verdraaien, zoals ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf'. Petrus herinnert hier de gelovige Joden aan een Brief die de apostel Paulus *hun* geschreven heeft. En als we bedenken dat alle andere dertien Brieven van Paulus zijn geschreven aan gelovigen uit de *volken*, uit *de heidenen*, dan is het dus duidelijk dat Petrus bedoeld moet hebben: de Brief aan de Hebreëen.

Het is goed dat we vaststellen dat het geen twijfel lijdt dat Paulus de schrijver is van de Brief aan de Hebreëen. Waarom wordt zijn naam als schrijver dan niet vermeld?

Daarin is deze Brief niet de enige. In het Nieuwe Testament vinden we dat bijvoorbeeld ook bij de eerste Brief van Johannes. Het staat er in onze Bijbel wel boven: de eerste Brief van Johannes, maar we lezen in de tekst *niet* zijn naam als schrijver. En in de tweede en derde Brief van Johannes noemt hij zich alleen maar: 'de oudste'. De oudste die aan de anderen schrijft. Dus het is niet zo vreemd dat de naam van de schrijver soms ontbreekt.

Er zijn diverse redenen waarom de naam van de apostel Paulus niet in de Hebreeënbrief staat. *Eén reden* is al genoemd: de Brief begint met *het spreken van God*. Er wordt begonnen met de gedachte dat God al eerder tot de Joden sprak. Er wordt dus duidelijk van uitgegaan dat deze Brief een soort voortzetting is van dat wat al eerder aan het volk Israël was toevertrouwd. En de gelovigen uit Israël worden hier in feite gezien als het gelovige overblijfsel, waarvan de apostel Paulus in Romeinen 11:5 schrijft: 'Zo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel naar de verkiezing van de genade'. Daar hoorden zij ook bij.

Er zijn echter *meerdere redenen*. Onder andere wat er in hoofdstuk 3:1 staat: 'Daarom, heilige broeders, deelgenoten van de hemelse roeping, beschouwt de Apostel en Hoge priester van onze belijdenis, Jezus'. Daar wordt de grootheid van *de Heer Jezus als Apostel* beschreven. Daarom is het begrijpelijk dat Paulus niet als apostel (dat betekent: gezondene) op de voorgrond treedt. Hij blijft in de schaduw van de grote Apostel. De Heer was *dé Gezondene van God* naar deze aarde.

Maar er is meer. Galaten 2 maakt ons duidelijk - dat wordt door de apostel Paulus zelf aangegeven - dat het apostelschap van de besnijdenis was toevertrouwd aan Petrus en dat van de onbesnedenen, dus van de volken, aan Paulus. Zijn speciale apostelschap had betrekking op de volkeren. Hij was dan ook een apostel en leraar van de volken (1 Tim. 2:7). Dat wil echter niet zeggen dat daar geen uitzondering op zou zijn. We lezen in het Boek Handelingen dat de apostel Petrus de sleutels van het koninkrijk gebruikt om de gelovigen uit de volken toe te laten: Cornelius bijvoorbeeld. Er wordt daar dus een deur geopend naar de volken. En de Heer gebruikt Paulus, de apostel van de volken, in de Brief aan de Hebreeënen om de heerlijkheid van de Heer Jezus voor te stellen aan de gelovigen uit Israël aan de hand van het Oude Testament en onder de leiding en inspiratie van de Heilige Geest.

Wij lezen in deze Brief ook niets van datgene wat kenmerkend is voor het apostelschap van Paulus. Want wat is dat? Wat is bij uitstek zijn bediening? Saulus was op weg naar Damascus en daar hoorde hij de stem van de Heer: 'Saul, Saul, waarom vervolgt u Mij?' In de kern was in die woorden al inbegrepen de bediening die de apostel Paulus zou krijgen. Dat is namelijk de openbaring van de innige en onlosmakelijke verbinding tussen de hemelse, verheerlijkte Heer in de hemel en de gelovigen op aarde.

De Heer Jezus Die Zich volledig één maakt met Zijn heiligen: Christus en de Gemeente. Heel vaak wordt Hij zo in de Schrift 'de Christus' genoemd. Deze heel belangrijke en op zichzelf zo 'n uitzonderlijke en prachtige waarheid ('Deze verborgenheid is groot' - Ef. 5:32) vindt u *niet* in de Hebreeënbrief. Het woord 'Gemeente' komt, behalve in hoofdstuk 2:12, nog maar één keer in deze Brief voor. Dat is in hoofdstuk 12, waar verschillende groepen worden opgesomd, waarvan o. a. 'de Gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven' (vers 23). Daar wordt de Gemeente alleen maar als een onderdeel, terloops, genoemd. De specifieke bediening van de apostel Paulus treffen we dus *niet* aan in deze Brief.

Hij schrijft hier meer als *leraar*, zoals hij dat ook doet in de Brief aan de Romeinen. Daar vinden we een geordende uiteenzetting van de waarheid van de rechtvaardiging en alles wat daarmee samenhangt. Daar wordt heel duidelijk vastgesteld dat Israël door de zonde terzijde gesteld is, dat sindsdien iedereen schuldig is en dat ook aan iedereen genade is bewezen.

Vervolgens maakt hij in drie hoofdstukken duidelijk hoe dan toch nog aan de beloften van God aan Israël zal worden voldaan; dat doet hij in de hoofdstukken 9, 10 en 11.

Maar het hoofdonderwerp van de Romeinenbrief is Gods genade aan alle mensen, zonder onderscheid. En daar wordt tevens vastgesteld dat Israël als getuigenis op aarde voor deze tijd in feite heeft afgedaan.

Dat lezen we niet in de Hebreeënbrief. Daar vinden wij een ander uitgangspunt. En dat is ook één van de redenen waarom Paulus hier niet als apostel wordt genoemd. Maar de waarheden die hier naar voren komen worden op een heel bijzondere manier belicht aan de hand van het Oude Testament, uit de Wet, de Psalmen en de Profeten. We zien hoe Paulus die als het ware een *hemels licht* geeft. En waar we inderdaad de Heer Jezus in de hemel vinden.

In deze Brief zien we *de hemelen geopend*. Broeder Bellett bijvoorbeeld heeft een prachtige beschouwing over deze Brief geschreven waarvan de titel luidt: 'De geopende hemelen'.

En inderdaad, we zien in deze Brief de hemelen geopend. We lezen al in de eerste verzen dat de Heer Jezus Zijn plaats heeft ingenomen aan de rechterhand van de majesteit van God in de hoge. We lezen dat Hij spreekt van de hemel, Hij, Die eerder van de aarde sprak. We vinden de gedachte van vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom, een waarheid die we niet aantreffen in het Oude Testament. Een waarheid die gebaseerd is op het volbrachte werk van de Heer Jezus. Bijvoorbeeld de Heer Jezus Die Zich aan Gods rechterhand gezet heeft, omdat Hij het werk volbracht heeft. En dat door Zijn offer iedereen die deel heeft aan dat offer, voor altijd - dat wil zeggen *voortdurend*, zonder onderbreking - *geheiligd* is. Er staat letterlijk: 'Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden' (Hebr. 10:14).

Dat is een waarheid die wellicht geen ander zo heeft gekend als de apostel Paulus.

Dus uit de gegevens die in deze Brief staan blijkt dat de apostel Paulus de schrijver is geweest. Maar zoals we zagen is ook de Schrift in 2 Petrus 3:15,16 heel duidelijk.

Er bestaan allerlei theorieën over wie verder wel of niet de schrijver geweest zou kunnen zijn, maar daar houden wij ons niet mee bezig. Wij willen ons graag houden aan de gegevens uit de Schrift.

In Handelingen 9 komt Saulus tot bekering. Hij is dan drie dagen blind. Vervolgens bezoekt Ananias hem en we lezen dan dat hij weer ziende wordt. Vers 18: 'En terstond vielen hem als het ware de schubben van de ogen en kon hij weer zien; en hij stond op en liet zich dopen. En toen hij voedsel genomen had, werd hij versterkt; en hij was enige dagen bij de discipelen te Damascus.'

Dan waar het om gaat: 'En terstond *predikte hij Jezus* in de synagogen, dat Hij *de Zoon van God* is'. Dat is nu precies wat we vinden in de Hebreeënbrief, in het bijzonder in de eerste hoofdstukken: *de Heer Jezus, de Zoon van God*. De Heer Jezus Die werkelijk God is, te prijzen tot in eeuwigheid, zoals de apostel Paulus ook in Romeinen 9:5 schrijft. Hij heeft de Heer Jezus mogen kennen als de Zoon van God in Zijn vele Goddelijke heerlijkheden, Hij Die inderdaad boven iedereen en alles verheven is. En God heeft de apostel Paulus willen gebruiken om dat ook uiteen te zetten, juist ook aan de hand van de geschriften van het Oude Testament.

Door de Heilige Geest zijn die gedeelten eruit gelicht en samengevoegd die ons een schitterend beeld geven van de Heer Jezus. En dat maakt onze harten brandend. Daardoor zijn wij in staat dichter bij de wonderbare Persoon van onze Heer te komen en Zijn grootheid meer en meer te zien.

Maar wat heeft Paulus ervaren? Iedereen die de Handelingen kent, weet het. Hij heeft de Heer Jezus als de Zoon van God gepredikt, maar moest als gevolg daarvan al spoedig vluchten, want hij werd vervolgd. Men wilde die prediking niet horen! En dat vond hij heel moeilijk.

Hij meende dat hij zoveel had meegemaakt, dat ze toch wel overtuigd moesten worden, zo vertelt hij in Handelingen 22. Maar de Heer zei in dat hoofdstuk tegen hem: 'Paulus, ze zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen'. 'Ja maar Heer, ze weten toch wat ik allemaal heb meegemaakt, dat ik toch de Gemeente vervolgd heb en dat ik toch een ijverige Farizeeër was enz.'. 'Nee', zegt de Heer, 'ze zullen het niet aannemen'.

De apostel Paulus moest ervaren dat ze hem afwezen. Is dit ook geen reden? Als hier in Hebreeën de naam van Paulus had gestaan, dan hadden de Joden die een vooroordeel tegen hem hadden, wellicht direct kunnen zeggen: Weg ermee, een brief van Paulus willen we niet lezen.

J.C. Reumerman